
Hun skød som en Djævel

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Hun skød som en Djævel

4

Hun skød som en Djævel

Hun skød som en Djævel

Genoptrykt i "Liv og glade Dage" Pag 98-107[1]

HUN SKØD SOM EN DJÆVEL

Af Kaj Munk

D. N. 8. Marts 1936.

Vor Medarbejder Forfatteren Pastor *Kaj Munk* skildrer i dette overdaadigt morsomme Jagtbrev sine nervepirrende Oplevelser paa en Jagttur med en forelsket og beundrende Direktør og hans henrivende unge Kone, som havde brune Øjne og efter Mandens Udsagn "skød som en Djævel" - hvilket om ikke Vildtet saa i alt Fald Direktørens "modfaldne Bag" maatte sande.

To brune Øjne jeg nylig saa;
i dem der en hel Del Fejlskud laa.

SNE er for mig et af de mange Fingerpeg paa Guds store Magt. I Gaar var Skoven Søle og Sjask og graa Elendighed, og i Dag er den et daarende Feeri. Alle de gnavne, forkomne sorte Træer gynger saa sagte i Glans og Fest. Den sure, klamme Kulde er borte, Frosten tager sine smaa muntre Bid i Øreflipper og Næsetip. Jorden er jomfruelig skær og uberørt; alle dens Synder er tilgivet; nyskabt er den; et Mirakel er i Nat gaaet hen over Verden. Og hvad er Sne saa? Ikke andet end Vand. Gud er kommet gaaende ude fra Verdensrummet, og lige inden han er drejet ind ad Himmelporten for at sætte sig foran Kaminen og faa lidt Varme i Fingrene, har han leet og aandet et Par Gange paa Skyerne. Det er det hele. Er *det* ikke Vælde: med saa smaa Midler at kunne skabe saa store Ting? Skulde det ikke ogsaa være muligt for ham en Gang at kalde os op fra Gravene og iføre os Glans og Uforkrænkelighed?

Men træt bliver man jo af at trampe rundt i alendyb Sne, og Posten venter ogsaa derhjemme. Lad os se, hvem er der saa Brev fra i Dag?

"Hr. Pasto, di bedes sænne mig mit dobes Atest omgaan er føt 17. Optoker 178 erbødigst...."

Det maa jeg jo saa se, om Kirkebøgerne skulde gaa helt tilbage til omkring Frode Fredegods Tid.

Næste Brev. Intet Navn under. Altsaa ind i Kakkellovnen med det ulæst.

Tredie Brev. "Ærede Hr. Pastor og Forfatter! maa jeg have Lov til at udtrykke over for Dem min dybe Betagelse af Deres sidste Størværk, som jeg i Aftes havde den Lykke at overvære paa vor nationale Scene. De er vel nok Nordens største Digter i vor Tid. Der ligger i Istedgade et lille, men godt mejeri, som kan overtages straks for et Par Tusinde

Kronser. Desværre har Sygdom i min Familie o.s.v.”

Men nu kommer der en Haandskrift, jeg kender. Og den er ikke med Blyant denne Gang. Ih, hvor jeg begynder at glæde mig.

Kære Myrdemand og Hyrde,
sikke dog en skidt Sæson!
Bøssen var for tung en Byrde,
mit Revier en Chaiselong,
Fluer fik jeg Lov at myrde,
ligner ellers en Ballon,
ud af hvilken siver Gassen.
Men nu møder jeg paa Pladsen
første Lørdag Kl. 10.
Kom saa De
og staa mig bi.

Vores kendte Selskab stiller:
en solid Assurandør,
og en Splejs, der laver Briller,
samt en nygift Direktør.
En Agent i Sokkeholdere,
en Plantør og et Par Toldere.
En gilletteskarp Kirurg
og en spækket Apoteker
samt en mager Dramaturg,
der som Bibestilling præker.

Iverfuld jeg ser Dem brænde
for at tage flux af Sted.
Men, o ve! jeg maa bekende,
at der er en Hage ved,
nemlig den, at Direktøren,
vil partout - ja, fy for Søren!
ha' sin nye Kone med.
Puh, hvad gør vi? Død og Torden,
strækker hende flak til Jorden
med det første Skud belejligt,
saa vor Jagt vi Mandfolk dejligt
for os selv kan ha' i Fred.

Altsaa Lørdag, kære Ven,
gaar det løs med nye Togter.
Vær velkommen da igen
hos den gamle Hededoktor.

Og bag paa Konvolutten var der skrevet: Øjnene er brune.

Nu vil jeg indrømme, at brune Øjne - men alligevel! Kvinder paa Jagt! Forrige Jul tiggede en Kusine af mig sig med ud paa en lille Tur til en Plantage paa bare 4-5 Tdr. Land. Jeg sagde til hende: "Nu stiller jeg mig her ved den østre Ende, tag du saa Gravmand under Armen og gak hen til den vestre Ende; saa kan I gaa igennem Plantagen derfra og nok faa drevet noget ud til mig." Jeg ventede en Evighed uden at høre Gravmands skarpe Gnæll. Omsider kom Damen højrød i Hovedet, svedende og prustende med den sprællende Hund under Armen, jamrende over, saa tung den var at slæbe paa; hun havde ikke vovet at slippe den, og den havde kæmpet for at komme fri med Snuden fuld af Fært fra de Fasaner og Ræve, der i al Stilhed var listede bagud, fordi ingen Forfølger drev dem frem.

Med Angst udi Sjælen troppede jeg altsaa op om Lørdagen. Øjnene var brune, det maatte jeg indrømme, dejlige som en Sneppes Sidefjer. "Og hun skyder som en Djævel," sagde Direktøren med den daarlige Samvittighed lysende blaagraat ud af sine Øjne over, at hans Kone ikke var en Mand.

Jeg har aldrig før vidst, hvordan Djævlene skyder, men var Udsagnet autentisk, kan Helvede ikke være et alt for afskrækkende Sted for en Jæger; det maa vimle med Vildt dér.

Den første Ræv, der paa denne mindeværdige Dag tonede frem - naa ja, jeg havde bedt min Vært om at blive stillet alle mulige andre Steder end i Nærheden af de brune Øjne, men fik til Svar: "De er sgu den eneste, der kan passe paa hende." Det lød jo meget smigrende, men saa burde den gode Doktor have forsynet mig med en Ætermaske, som jeg i Tide kunde have presset ned over det mørklukkede lille Hoved. Da Mikkelt nemlig kom stilende lige ned imod mig, raabte hun af sine søde smaa Langers overraskende Kraft: "Pas paa, nu kommer Ræven!" Hvad han derpaa øjeblikkelig ikke mere gjorde. "Det var vel ikke mig, der skræmte den," hviskede hun med saa smeltende Blikke, at min Forbitrelse opløstes, og jeg med Tegn gjorde hende opmærksom paa, at, nej, tværtimod, den havde slet ikke hørt hendes skønne Stemme; i saa Fald vilde den have skyndt sig nærmere. Derefter skød hun rutineret forbi til to oplagte Harer; hver Gang vendte hun sig mod mig og spurgte, om jeg ikke nok saa, hun ramte, og om jeg ikke nok troede, de vilde falde senere hen, hvortil jeg nikkede, at det ansaa jeg for ganske givet, om et Par Aar eller saa. Drevet nærmede sig, Ræv Nr. 2 var i Farvandet, om et Øjeblik vilde jeg faa ham ud af en Vexel en halv Snes Meter til den rigtige Side for mig; jo Tak, dér kom den lille tykke Apoteker prustende: "Frue, Frue, Ræven lister sikkert ud højere oppe, kom med mig!"

"Tror De, den gør det?" nølede den Skønne over mod mig.

Jeg følte mig smigret ved at indsættes som Overret over Apotekerens Sagkyndighed, og da jeg samtidig følte meget andet, raadede jeg hende indstændigt til at følge den galante,

selvbestaltede Jagtleder.

”Jamen er det egentlig rigtigt at forlade sin Post?” kvidrede hun usikkert.

Jeg hørte Ræven vende inde mellem Træerne og løftede rasende paa Hatten. ”Rigtigt eller urigtigt, saa gør jeg det i alt Fald *nu*,” og med stive, maalbevidste Skridt styrede jeg ud over Heden. Jeg var saa ærgerlig, at jeg tænkte paa at tage hjem, og muligvis havde jeg gjort det, hvis jeg ikke paa en fjern Græsmark havde opdaget en Del sorte Punkter. Var det Urkokke? Jeg sneg mig nærmere og nærmere; men endnu i halvandet Bøsseskuds Afstand var det mig umuligt at afgøre, om det var Fugle eller Muldvarpeskud. Der var ingen Dækning længere at opdrive. Heldigvis var Sneen forsvundet omtrent saa hurtigt, som den var kommen, saa det gik an at lægge sig paa Maven i Lyngen og skubbe sig fremad. Der var endnu et stort Bøsseskud hen, men nærmere lod det sig bestemt ikke gøre at naa, uden at opdages. Man skyder ikke paa staaende Fugl, men jeg var irriteret, dels over den mislykkede Dag, dels over, at jeg i det graa Vejr stadig ikke kunde skelne, om det var Liv eller dødt forude, at jeg sagde til mig selv som Præsten i Knarholt paa sin første Jagttur: ”Det derhenne er enten en Sten eller en Hare; nu skyder jeg; er det en Sten, bliver den liggende; er det en Hare, vil den staa op og løbe.”

Jeg tog altsaa omhyggelig Sigte paa det nærmeste mørke Punkt - og skød. Maaske 15 Urkokke lettede og forsvandt; men den, jeg holdt til, blev paa Stedet; triumferende spankede jeg derhen; *det* var et Muldvarpeskud.

Noget afsvalet begav jeg mig tilbage til Plantagen, hvor Fruen havde svigtet Apotekeren og indtaget sin gamle Plads. Hun hilste mig med et tavst Nik. ”Hvaba?” tænkte jeg, ”man begynder at blive voksen.” Ved hendes Fødder laa noget brunt; det gav et Stik i mit Hjerte; var det ikke en af Støverne? Det kunde ligne hende. Men saa var det bare en Pelskrave, hun havde vredet af sig. I det samme smed hun Geværet til Kinden; Bøssepipen flakkede vildt omkring; det var en Sneppe; jeg skød den, men Skuddene faldt samtidig, hun havde ikke Anelse om, at jeg havde skudt. ”Jeg fik den, jeg fik den,” jublede hun, sprang frem og løftede den op og svang den for mine Øjne; ”og min Mand siger endda, at en Sneppe er et meget vanskeligt Skud.” Jeg komplementerede hende af mit fulde Hjerte og pillede i al Hemmelighed nogle Hagl fra hendes Skud ud af min Pelshue og gjorde Afstanden mellem os betydeligt større, da vi atter stillede os op. Der kom Ræven virkelig luntende lige forbi uden at se mig; en Djævel for i mig, jeg lod den gaa; den naaede ned til hende, hun skød, den satte sig overrasket paa sin Hale og gloede, saa skød hun anden Gang, og Mikkelt vendte forundret om og travede tilbage til mig og blev dræbt. ”De behøvede ikke at have skudt; den var jo færdig; saa De ikke, den faldt allerede for mit første Skud?” surmulede hun, og jeg rasede indvendig og gav hende i Sandhed Ret: jeg burde ikke have skudt.

Det var længe om at blive Aften den Dag, skønt Dagen var baade kort og graa. Men tilsidst samledes da Jægerne i Skovbrynet og stod og diskuterede Jagtens Begivenheder. Da skete det. Noget ufatteligt noget, Glimt af loddent og lyst og mørkt for forbi os, hen over Jorden, op i et Træ, huscht gennem Luften - var det en Fugl eller et Stykke Trolldøj? Bøsserne dansede omkring mig, og min dansede med, men der lød kun eet Skud, Fruens, og dér laa Maaren stendød midt i sit stolte, vilde Spring.

”Jeg holdt jo godt foran, forstaar De,” sagde hun ligegyldig og lod Manden samle den op.

Hans *Hosianna* var uden Grænse. Han var Stolthed fra Hoved til Hale. En Ræv, en Sneppe og en Maar! Ja, var det ikke det, han altid sagde, hans Kone skød som en Djævel.

Dette Standpunkt har han fastholdt siden, og det har været medvirkende til, at Fruen har hængt Bøssen endegyldigt paa Knag. Ved næste Jagt hos den gamle Hededoktor var jeg ikke med, jeg var forhindret; men jeg havde paalagt ham, at han skulde anbringe Ægteparret Side om Side. Det gjorde han ogsaa, og Jagten blev afbrudt Klokken 3 om Eftermiddagen, og Doktoren pillede hjemme paa sin Chaiselong 27 Nr. 2-Hagl ud af Direktørens modfaldne Bag.

KAJ MUNK.